

Margo radí,
jak si neutrhnout ostudu:

- nůž neolizujeme
- mluvíme, až sousto spolkneme
- se zbytky na talíři si poradí houbička a jar či myčka, ne náš jazyk!

„To je delikatesa! Taky ti tak chutná? Nebo už nemůžeš?“ zajímá se Řehoř.
„Oči by ještě jedly, ale do žaludku už toho víc nedostanu.“ posmutněle přizná Josefína.

Šifrovaná zpráva číšníkovi:

- příbor složený na jednu stranu = dojedl jsem, talíř můžete odnést
- vidlička na jedné straně talíře a nůž na druhé = ještě budu pokračovat, prosím neodnášet

TIP:

Když už jste sytí, jídlo si můžete nechat zabalit do krabičky s sebou.
Jistě to znáte: později večer vám druhá večeře může přijít náramně vhod!

„Jé, koukej, padající hvězda!“ nadšeně volá Josefína.
„A podívej, za ní hned padá další,“ všimne si Řehoř.
„My máme ale štěstí!“ poskočí radostí, až se pod nimi posed trošku zhoupne. Josefína se zatřese.
„Tobě je zima! Tady, půjč si mou šálu,“ Řehoř si hned sundává šálu z krku.
„Děkuju, ta je tak teploučká!“
„Doufám, že sis stihla něco přát. Já totiž ano.“
Řehoř se potutelně usměje.

Co se Margo doslechla:

Když padá hvězda, máme si prý potichoučku něco přát.
Mělo by se to splnit.
Tvrdí to (nejen) divočáci už od pradávna.

„Řehoři, děkuji za krásný večer. Moc jsem si ho užila.“
„A já děkuji tobě, Josefíno. Mohu být tak smělý a zeptat se, uvidíme se brzy?“ Řehoř zahlédne Josefínin úsměv.
„Pozval bych tě třeba k sobě, ale...“
„Tak platí! Příště se sejdeme u tebe!“ vyhrkne Josefína. Řehoř už nestihne dodat, že by si musel nejprve uklidit.
A tak je rozhodnuto. Řehoři, ať ti jde úklid od ruky!

